

Παρατηρήσεις στις ΜΕΦΚαΚΘεσ 2073/2022 και ΜΕΦΚαΚΘρακ 469/2020 (Ανασταλτική δύναμη της έφεσης)

Συγγραφέας: Θοδωρής Καραγιάννης, ΜΔΕ, Δικηγόρος

Μέσο Δημοσίευσης: ΤΝΠ QUALEX, ΠοινΔικ, 6/2023, σελ. 735 - 739

Εισαγωγή

Με την ανωτέρω απόφασή του το Μονομελές Εφετείο Κακουργημάτων Θράκης καταδίκασε τον κατηγορούμενο κατά επιτρεπτή μεταβολή της κατηγορίας για το αδίκημα της παραλαβής πολιτών τρίτων χωρών, που δεν έχουν δικαίωμα εισόδου στο ελληνικό έδαφος, με σκοπό την προώθησή τους στο εσωτερικό της Χώρας, κατά συρροή, ήτοι για την πράξη που τυποποιείται στο αρ. 30 παρ. 1 εδ. α' Ν. 4251/2014, ενώ αρχικώς είχε ασκηθεί ποινική δίωξη και ακολούθησε η παραπομπή αυτού για το ίδιο αδίκημα με τη μορφή του αρ. 30 παρ. 1 εδ. β' Ν. 4251/2014, ήτοι για την επιβαρυντική περίπτωση του αδικήματος, δηλαδή την τέλεση αυτού με σκοπό το κέρδος. Άλλωστε, το Δικαστήριο νομίμως μπορεί να μεταβάλλει την κατηγορία εφαρμόζοντας τη βασική μορφή του εγκλήματος, καθώς με αυτόν τον τρόπο απλώς «διορθώνεται και βελτιώνεται κάποιο ιστορικό γεγονός» χωρίς να μεταβάλλεται η ταυτότητα της πράξης.¹

Ομοίως, και το Μονομελές Εφετείο Κακουργημάτων Θεσσαλονίκης στην υπ' αριθμ. 2073/2022 απόφασή του μετέτρεψε νομίμως την κατηγορία. Η δίωξη είχε ασκηθεί δυνάμει του αρ. 30 παρ. 1 εδ. β' Ν. 4251/2014 για το αδίκημα της διευκόλυνσης μεταφοράς πολιτών τρίτων χωρών, που δεν έχουν δικαίωμα εισόδου στο Ελληνικό έδαφος, από υπαίτιο που ενεργεί κατά συρροή τελεσθείσα, αλλά το δικαστήριο δέχτηκε ότι δεν προέκυψε «ότι έλαβε αμοιβή για τη μεταφορά» και τον καταδίκασε για τη βασική μορφή του αδικήματος, ήτοι για πράξη που τυποποιείται στο αρ. 30 παρ. 1 εδ. α' Ν. 4251/2014.

Αφορμώμενοι από τις ανωτέρω αποφάσεις, θα ασχοληθούμε στο παρόν με την εφαρμογή των μεταβατικών διατάξεων και συγκεκριμένα του αρ. 463 παρ. 3 και 7 ΠΚ και του αρ. 586 περ. ι' ΚΠΔ.

1. Μη εφαρμογή της μεταβατικής διάταξης του αρ. 463 παρ. 3 και 7 ΠΚ

Εν προκειμένω το ΜΕΦΚΘρ επέβαλλε στον κατηγορούμενο συνολική ποινή καθειρξεως δέκα (10) ετών, αποτελούμενη από μία εκ των ισούψων ποινών καθειρξεως των πέντε (5) ετών, που επέβαλε για έκαστο των μεταφερόμενων, ως ποινή βάση

Σελ. 736

επαυξανόμενη κατά ένα (1) έτος από έκαστη των λοιπών πέντε (5) ποινών καθειρξεως των πέντε (5) ετών, που επιβλήθηκαν στον κατηγορούμενο, εφαρμόζοντας τους κανόνες περί πραγματικής συρροής.

Το Δικαστήριο, όμως, όπως γίνεται αντιληπτό από την ανάγνωση της αποφάσεως και των σχετικών πρακτικών, δεν εφάρμοσε, ως όφειλε, την προβλεπόμενη από το νέο Ποινικό Κώδικα μεταβατική διάταξη του αρ. 463 παρ. 3 ΠΚ. Αναλυτικότερα, δυνάμει της prorρηθείσας διατάξεως προβλέπεται μειωμένο πλαίσιο ποινής για τα αδικήματα ειδικών ποινικών νόμων - που ίσχυαν πριν την εφαρμογή του νέου Ποινικού Κώδικα - και για τα οποία η απειλούμενη ποινή που προβλεπόταν ήταν ποινή καθειρξεως ως δέκα (10) έτη.

Μολονότι, από την συνδυασμένη ανάγνωση της παραγράφου 3 και της παραγράφου 7 του ιδίου άρθρου (αρ. 463 ΠΚ) στη σημερινή τους μορφή, συνάγεται η μη εφαρμογή της παραγράφου 3 στην κρισιολογούμενη περίπτωση,

αφού δυνάμει της διατάξεως του αρ. 463 παρ.7 ΠΚ ρητώς εξαιρείται η εφαρμογή της παραγράφου 3 για το τυποποιούμενο στο αρ. 30 παρ. 1 εδ. α' του Ν. 4251/2014 αδίκημα, εν προκειμένω ωστόσο αυτό δεν είναι σωστό. Τούτο, διότι η παράγραφος 7 του άρθρου 463 ΠΚ προστέθηκε με τον Ν. 4637/2019² (ΦΕΚ Α' 180/18-11-2019)³, οπότε δε και η εφαρμογή της άρχεται την 18.11.2019⁴ (αρ. 16 Ν. 4637/2019), ενώ η υπό κρίση πράξη τελέστηκε, όπως αυτό προκύπτει από τις παραδοχές της αποφάσεως, την 9.11.2016.

Το Δικαστήριο, λοιπόν, όφειλε να εφαρμόσει τη μεταβατική διάταξη του αρ. 463 παρ. 3 ΠΚ και να επιβάλλει μειωμένη ποινή, στα πλαίσια του άρθρου 83 παρ. 1 περ. δ' ΠΚ, ήτοι (πλαίσιο επαπειλούμενης ποινής για κάθε πράξη) ποινή φυλάκισης τουλάχιστον ενός (1) έτους ή κάθειρξη έως έξι (6) έτη κατ' εφαρμογή του αρ. 2 ΠΚ. Με αυτό τον τρόπο το δικαστήριο από σφάλμα δεν εφάρμοσε ηπιότερο νόμο, που ίσχυε από την τέλεση της πράξης μέχρι την εκδίκασή της.

Άλλωστε, η παραδοχή, ότι η μεταβατική διάταξη του αρ. 463 παρ. 3 ΠΚ είναι ουσιαστικού ποινικού δικαίου και κατ' επέκταση θα εφαρμοστεί για οποιοδήποτε αδίκημα, ίσχυε από την τέλεση της πράξης μέχρι το αμετάκλητο της εκδίκασής της, αποτελεί πάγια άποψη τόσο της θεωρίας⁵ όσο και της νομολογίας.⁶ Η εφαρμογή της διάταξης του αρ. 463 ΠΚ σε συνδυασμό με το αρ. 2 ΠΚ καθιστά μη δογματικά τεκμηριωμένη την εφαρμογή της εξαίρεσης της παραγράφου 7 για το χρονικό διάστημα που δεν προβλέπονταν στη νομοτυπική μορφή του αρ. 463 ΠΚ, οπότε και η παράγραφος 3 έχρηζε εφαρμογής και στα αδικήματα του Ν. 4251/2014.

2. Εφαρμογή του αρ. 486 περ. ι' ΚΠΔ (κατάργηση αρ. 30 παρ. 8 Ν. 4251/2014)

Αμφότερα τα Δικαστήρια υπό τους ανωτέρω σχηματισμούς, που εξέδωσαν τις ερευνώμενες αποφάσεις, μετά την επιβολή των ποινών χορήγησαν ανασταλτικό αποτέλεσμα στην τυχόν ασκηθείσα έφεση (αρ. 497 παρ. 4 ΚΠΔ) των κατηγορούμενων, χωρίς να εξαρτήσουν επιπλέον την ανασταλτική δύναμη αυτής από την τήρηση τυχόν περιοριστικών όρων (αρ. 497 παρ. 5 ΚΠΔ). Μάλιστα, και στις δυο περιπτώσεις υπήρχε σύμφωνη εισαγγελική πρόταση.

Στην δεύτερη απόφαση (ΜΕΦΚαΚΘρ 469/2020), το Δικαστήριο αιτιολόγησε την χορήγηση ανασταλτικής δύναμης στην έφεση επικαλούμενο το γεγονός, ότι δεν συντρέχει στη συγκεκριμένη περίπτωση καμία από τις αρνητικές προϋποθέσεις, που θέτει ο νομοθέτης στην παρ. 8, όπου παραπέμπει η εφαρμοσθείσα στο παρόν παρ. 4 του αρ. 497 ΚΠΔ. Συγκεκριμένα, η επίμαχη απόφαση, αφού παραθέτει τις από το νόμο προβλεπόμενες αρνητικές προϋποθέσεις, καταλήγει ότι δεν αποδείχτηκε η συνδρομή περιστάσεων, που να δικαιολογούν την άμεση έκτιση της επιβληθείσας ποινής. Η κρίση αυτή σίγουρα στηρίχτηκε και στο γεγονός, ότι ο κατηγορούμενος κατά την ανάκριση και την απολογία του στα πλαίσια της αυτόφωρης διαδικασίας είχε αφεθεί ελεύθερος με σύμφωνη γνώμη του αρμόδιου ανακριτή και εισαγγελέα και με την επιβολή όρων (απαγόρευση εξόδου από τη χώρα και εμφάνιση σε Α.Τ.), τους οποίους, όπως προκύπτει, τήρησε απαρέγκλιτα όλο αυτό το μακρό χρονικό διάστημα (τρία έτη) από την τέλεση της πράξης μέχρι την εκδίκαση αυτής.

Στην πρώτη απόφαση (ΜΕΦΚΘεσ 2073/2022), το Δικαστήριο, αφού επέβαλε συνολική ποινή φυλάκισης τριών (3) ετών και έξι (6) μηνών, εφάρμοσε το αρ. 497 παρ. 2 ΚΠΔ (όπως ισχύει μετά την ψήφιση του Ν. 4855/2021, ήτοι κατά την εκδίκαση της υπόθεσης), δυνάμει του οποίου η έφεση που τυχόν θα ασκήσει έκαστος εξ αυτών να έχει αυτοδικαίως ανασταλτικό αποτέλεσμα, εκτός αν το Δικαστήριο, αιτιολογώντας ειδικά την απόφασή του, κρίνει

αλλιώς. Χορήγησε, λοιπόν, αναστέλλουσα δύναμη στην ασκηθείσα έφεση, την οποία εξάρτησε από την τήρηση του περιοριστικού όρου της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα (αρ. 497 παρ. 5 ΚΠΔ).

Η συγκεκριμένη κρίση περί ανασταλτικής δύναμης της εφέσεως και επί της ουσίας της υπόθεσης είναι πλήρως δικαιολογημένη, αν συνυπολογίσουμε ότι το Δικαστήριο δέχτηκε τους αυτοτελείς ισχυρισμούς του συνηγόρου, ήτοι ότι συντρέχουν στο πρόσωπό του οι ελαφρυντικές περιστάσεις που προβλέπονται στο αρ. 84 παρ. 2 περ. α' και ε', καθώς και του αρ. 133 περ. β' ΠΚ. Η παραδοχή αυτών των ελαφρυντικών περιστάσεων που αφορούν την προσωπικότητα και τη συμπεριφορά του κατηγορουμένου πριν και μετά τη τέλεση της πράξης, δεν θα

μπορούσαν να αιτιολογήσουν επαρκώς μια ενδεχόμενη αντίθετη κρίση.

Οι ανωτέρω συνθέσεις, λοιπόν, έλαβαν ξεκάθαρη θέση σε ένα ζήτημα που προβληματίζει τα Δικαστήρια της ουσίας, θέση που δυνάμει της κείμενης νομοθεσίας είναι απολύτως ορθή και η μόνη που μπορεί να αιτιολογηθεί επαρκώς. Συγκεκριμένα, το αρ. 30 παρ. 8 Ν 4251/2014 ορίζει: «Η προθεσμία για την άσκηση της έφεσης και η άσκηση της κατά της καταδικαστικής απόφασης για παραβάσεις του παρόντος άρθρου, καθώς και των παραγράφων 5, 6 και 8 του προηγούμενου άρθρου, δεν αναστέλλουν την εκτέλεση της απόφασης» καθιστώντας αδύνατη την χορήγηση ανασταλτικού αποτελέσματος επί της παραδεκτώς ασκηθείσας έφεσεως από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που αποφασίζει επί της ουσίας (παρέμεινε ανοικτός ο δρόμος της εφαρμογής του αρ. 497 παρ. 7 ΚΠΔ για την αναστολή εκτέλεσης από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο). Η ανωτέρω άποψη εκφράζεται συχνά στα δικαστήρια της ουσίας όταν εκδικάζουν υποθέσεις όπου καταδικάζονται οι κατηγορούμενοι δυνάμει των αρ. 29 και 30 του Ν. 4251/2014, και θεωρούν ότι η ασκηθείσα έφεση δεν έχει εκ του νόμου ανασταλτικό αποτέλεσμα ακόμη και για ποινές φυλάκισης. Μία τέτοια άποψη, όμως, είτε αγνοεί τις προβλέψεις του αρ. 586 περ. ι' ΚΠΔ είτε δεν εφαρμόζει σωστά αυτό.

Η συγκεκριμένη διάταξη πρέπει να θεωρηθεί καταργημένη, καθώς η μεταγενέστερη μεταβατική διάταξη του αρ. 586 περ. ι' ΚΠΔ ορίζει ρητά ότι «Από την έναρξη ισχύος του παρόντος ΚΠΔ καταργούνται:... ι) κάθε άλλη γενική ή ειδική διάταξη που αναφέρεται σε θέματα που ρυθμίζει ο παρών Κώδικας Ποινικής Δικονομίας.»

Το ζήτημα της ανασταλτικής δύναμης της παραδεκτώς ασκηθείσας έφεσης αποτελεί μια δικονομικής φύσης διάταξη. Αυτό αποδεικνύεται εναργώς από την ιστορική εξέλιξη της, όπου από το 1834 ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας αντιμετώπιζε το σχετικό θέμα με διάσπαρτες μεν διατάξεις, αλλά «επιλύοντας αποκλειστικά το συγκεκριμένο ζήτημα», γεγονός που μέχρι σήμερα δεν έχει αμφισβητηθεί. Εξάλλου, το ζήτημα και σήμερα ρυθμίζεται αποκλειστικά από τη δικονομική διάταξη του αρ. 497 ΚΠΔ, όπου προβλέπονται τα αποτελέσματα της άσκησης των ενδίκων μέσων.⁷ Συμπερασματικά, λοιπόν, η διάταξη του αρ. 30 παρ. 8 Ν. 4251/2014, που αποκλείει την ανασταλτική δύναμη της έφεσης, είναι μια διάταξη προγενέστερη του νέου ΚΠΔ, που ρυθμίζει θέματα που αφορούν τον ΚΠΔ και θεωρείται πια καταργημένη.

Επιπλέον, και η επιστήμη από την πρώτη στιγμή θέσπισης του νέου ΚΠΔ δέχτηκε, ότι η παρούσα διάταξη άγει στην κατάργηση κάθε νομοθετικού αποκλεισμού χορήγησης ανασταλτικού αποτελέσματος στην έφεση, που ίσχυε από τον Ν. 3904/2010 και μετά και μέχρι ενάρξεως της ισχύος του παρόντος. Όπως, λοιπόν, αναφέρει ο Λ. Χ. Μαργαρίτης, «για πρώτη φορά ξεκινάμε από μηδενικό σημείο».⁸

2.α. Σύντομη επισκόπηση της συνολικής αντιμετώπισης του αρ. 586 ΚΠΔ

Η ανωτέρω θέση εδράζεται και στη γενική αντιμετώπιση του συνόλου των μεταβατικών διατάξεων του νέου ΠΚ και ΚΠΔ. Έτσι, όπως ενδεικτικά, τα Δικαστήρια εφαρμόζουν απαρέγκλιτα το αρ. 463 ΠΚ⁹, αλλά και τη διάταξη που αφορά τη δήλωση συνέχισης της ποινικής διαδικασίας για τα αδικήματα που διώκονταν αυτεπαγγέλτως υπό τον προϊσχύσαντα Ποινικό Κώδικα και διώκονται κατ' έγκληση δυνάμει του ισχύοντος Ποινικού Κώδικα, ήτοι το αρ. 464 ΠΚ.¹⁰

Σημαντική, όμως, είναι και η εν συνόλω αντιμετώπιση του αρ. 586 ΚΠΔ, που ορίζει τις διατάξεις που καταργούνται με την έναρξη της ισχύος του νέου Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, η οποία εφαρμόζεται απαρέγκλιτα από τα Δικαστήρια της ουσίας και το Ανώτατο Ακυρωτικό από την έναρξη ισχύος του ΚΠΔ. Συγκεκριμένα, κάθε ρητά αναφερόμενη διάταξη στο παρόν άρθρο θεωρείται καταργημένη (π.χ. περ. β': παρ 1 έως 8 του αρ. 17Α του Ν. 2523/1997, περ. γ': αρ. 1, 2 παρ. 1, αρ. 3, 4, 5 παρ. 2 και το αρ. 7 του Ν. 4022/2011, με τον σχετικό περιορισμό που αφορά την παρ. 5 κ.λπ.).

Ομοίως, και η περ. στ', που αφορά την κατάργηση της διάταξης του αρ. 111 παρ. 6 εδ. β' και γ' του Ν. 4055/2012, η οποία ρύθμιζε την κατά τόπον αρμοδιότητα για τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν σε ελληνικό πλοίο

στο εξωτερικό ή στην ανοικτή θάλασσα ορίζοντας ως αποκλειστική αρμοδιότητα τα δικαστήρια του Πειραιά, και η οποία θεωρείται

Σελ. 738

καταργημένη. ¹¹ Η αρμοδιότητα πια προσδιορίζεται τόσο από το λιμάνι που νηολογήθηκε το πλοίο όσο και από το πρώτο λιμάνι, όπου προσέγγισε το πλοίο μετά την πράξη (συντρέχουσες αρμοδιότητες).

Επιπλέον, το αρ. 586 ΚΠΔ εφαρμόζεται απαρέγκλιτα και στις προβλέψεις που δεν απαγγέλει ρητά συγκεκριμένες διατάξεις που καταργούνται (π.χ. αρ. 586 περ. β', γ', ε', ζ', η', θ' κ.λπ.), αλλά παραπέμπει σε αορίστως αναφερόμενες νομοθετικές προβλέψεις. Τέτοια πρόβλεψη είναι και η περ. δ', σύμφωνα με την οποία καταργείται κάθε διάταξη που υπάγει οποιοδήποτε πρόσωπο στην ιδιάζουσα δωσιδικία του αρ. 111 παρ. 6 ΚΠΔ. Αποτέλεσμα αυτού, ο νομοθέτης πρόσφατα να αναγκαστεί να εκδώσει νέα διάταξη για να μπορέσει να υπαγάγει τους Δημάρχους και τους Περιφερειάρχες στην ιδιάζουσα δωσιδικία (αρ. 99 Ν. 5003/2022)¹², ενώ τα συγκεκριμένα πρόσωπα θεωρούνταν ήδη ότι εμπίπτουν στο προστατευτικό πλέγμα του αρ. 111 παρ. 6 ΚΠΔ δυνάμει ειδικού νόμου (αρ. 127 του Ν. 4555/2018), που ίσχυε προ του νέου ΚΠΔ.

Τέλος, αξίζει να αναφερθεί η ΕγκΕισΑΠ 3/2022¹³ με θέμα τη «Βία με αφορμή αθλητικές εκδηλώσεις ή αθλητικό υπόβαθρο», με την οποία ο Αντεισαγγελέας του ΑΠ, Ζαχαρίας Κοκκινάκης, εφιστά την προσοχή στους αρμόδιους εισαγγελείς πρωτοδικών της χώρας και συνιστά «υπερβάλλουσα εγρήγορση και σημαντική συμβολή, με εξάντληση κάθε δικονομικής αρμοδιότητας, για την πρόληψη και τη δραστική αντιμετώπιση εγκλημάτων βίας με αφορμή αθλητικές εκδηλώσεις ή με αθλητικό υπόβαθρο». Επισημαίνει, λοιπόν, αναφορικά με το αρ. 41ΣΤ Ν. 2725/1999 (όπως τροποποιήθηκε και αντικαταστάθηκε ακολούθως, ήδη με το αρ. 14 Ν. 2809/2021) την εφαρμογή της δικονομικής φύσης παρ. 8¹⁴ του ανωτέρω άρθρου, συγκεκριμένα την εφαρμογή της ρητής πρόβλεψης του νόμου και την υποχρεωτική εφαρμογή των αρ. 418 επ. ΚΠΔ και την εκδίκαση αυτών εντός τριάντα (30) ημερών σε κάθε άλλη περίπτωση, όπως προβλέπεται στο σχετικό άρθρο.

Ο Αντεισαγγελέας του ΑΠ, λοιπόν, ρητά αναφέρει ότι οι δικονομικές διατάξεις του Ν. 2725/1999, όπως προβλέπονται στο αρ. 41ΣΤ, εφαρμόζονται και στο παρόν (μετά την ισχύ του νέου Κώδικα Ποινικής Δικονομίας), αφού όμως, όπως γίνεται σαφές και στη σχετική Εγκύκλιο, ο νομοθέτης τροποποίησε εν συνόλω το αρ. 41ΣΤ (και το αρ. 41Η, που προβλέπει την επιβολή περιοριστικών όρων ακόμα και με την κίνηση της δίωξης), επιλέγοντας την ισχύ των σχετικών διατάξεων σε μεταγενέστερο χρόνο από την έναρξη ισχύος του νέου Κώδικα Ποινικής Δικονομίας και ξεπερνώντας πια τα όρια του αρ. 586 περ. ι' ΚΠΔ. Είναι, βέβαια, προφανές, ότι για δικονομικές διατάξεις ειδικών ποινικών νόμων, που ορίζονται ή ανανεώνονται με ρυθμίσεις μετά την 1η Ιουλίου του 2019, δεν μπορούμε ευχερώς να εφαρμόσουμε το αρ. 586 περ. ι' ΚΠΔ, εφόσον βέβαια γίνεται σαφές ότι ο νομοθέτης τροποποιώντας τον ειδικό ποινικό νόμο εξέφρασε τη βούληση διατήρησης των συγκεκριμένων δικονομικών διατάξεων.¹⁵

Σελ. 739

Καθίσταται, λοιπόν, σαφές ότι δεν υπάρχει καμία δογματική και πρακτική σκέψη που θα μπορούσε να εξαιρέσει την εφαρμογή μόνο αυτής της μεταβατικής διάταξης και δη όσον αφορά την κατάργηση της απαγόρευσης που θέτει το αρ. 30 παρ. 8 Ν. 4251/2014.

Οι ανωτέρω παραδοχές αφορούν την περίοδο από την 1/7/2019 μέχρι και τις 31/12/2023. Ο νομοθέτης εκδηλώνοντας τη βούλησή του να μην έχει ανασταλτική δύναμη η έφεση στα σχετικά αδικήματα, παρά τις έντονες διαφωνίες που εκφράζονται διαχρονικά, τα όποια προβλήματα προκαλεί η προσπάθεια εφαρμογής τέτοιου είδους διατάξεων και τις ενδεχόμενες αστοχίες στη νομοτεχνική διατύπωση, με τον νέο Κώδικα Μετανάστευσης και με το αρ. 25 παρ. 8 Ν. 5038/2023 όρισε, ότι: «Η προθεσμία για την άσκηση της έφεσης και η άσκησή της κατά της

καταδικαστικής απόφασης για παραβάσεις του παρόντος άρθρου, καθώς και των παρ. 4, 5 και 7 του άρθρου 24, δεν αναστέλλουν την εκτέλεση της απόφασης». Η διάταξη αυτή θα έχει ισχύ από την 1/1/2024 (άρ. 179 Ν. 5038/2023).

¹ 1 . ΑΠ 912/2016, ΝΟΜΟΣ, Ο Νέος ΚΠΔ, ερμηνεία κατ' άρθρο, Λ. Μαργαρίτης, 2020, τόμος 1, 911.

² 2 . Αρ. 12 παρ. 6 Ν. 4637/2019 – ΦΕΚ Α' 180/18-11-2019.

³ 3 . Εξάλλου είναι γνωστή η άποψη της επιστήμης για την προσθήκη της παρ. 7 του αρ. 463 ΠΚ, με πιο σκληρό σημείο κριτικής την ίδια την Αιτιολογική έκθεση που αναφέρει ως λόγο προσθήκης ότι «η εξαίρεση των εγκλημάτων που αφορούν την παράνομη μεταφορά μεταναστών από την προβλεπόμενη στο άρθρο 463 ΠΚ μείωση των ποινών, επιβάλλεται από το γεγονός ότι η ενδεχόμενη μείωση των ποινών αυτών, θα συμβάλει στην αύξηση της ήδη υψηλής, παράνομης διακίνησης μεταναστών, η οποία αποτελεί διαχρονικά σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα παγκοσμίως, το οποίο στην παρούσα χρονική στιγμή παρουσιάζει ιδιαίτερη ένταση. (Α. Χαραλαμπίκης, Ο νέος Ποινικός Κώδικας, Ερμηνεία κατ' άρθρο, Τόμος 2ος σελ. 3268).

⁴ 4 . Άρ. 16 Ν. 4637/2019: «Η ισχύς του παρόντος νόμου αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.».

⁵ 5 . Α. Χαραλαμπίκης, Ο νέος Ποινικός Κώδικας, Ερμηνεία κατ' άρθρο, τόμος 2ος σελ. 3268, Α. Ζήσης, Κατ' άρθρο Νομολογία ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ – ΕΔΔΑ, Ποινικός Κώδικας, 2022, 795.

⁶ 6 . ΑΠ 1638/2019 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 615/2020 ΤΝΠ QUALEX.

⁷ 7 . Α. Παπαδαμάκης, Ποινική Δικονομία, η δομή της ποινικής δίκης, 9 έκδοση, 556.

⁸ 8 . Λ. Μαργαρίτης, Ο Νέος ΚΠΔ, Ερμηνεία κατ' άρθρο, 2020, τόμος 2ος, 1147.

⁹ 9 . ΑΠ 668/2020 ΤΝΠ QUALEX, ΑΠ 750/2020, ΠοινΔικ 2020, 1325, ΑΠ 732/20020, ΠοινΧρ 2021, 180.

¹⁰ 10 . Α. Ζήσης, Ποινικός Κώδικας, Κατ' άρθρο Νομολογία ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ – ΕΔΔΑ, 2022, 796 επ., ΑΠ 1067/2021, www.areiospagos.gr, ΑΠ 642/2020, 658/2020, ΝΟΜΟΣ, ΠεντΕφΚαΚΠειρ 1/2020, ΠοινΔικ 2020, 1345.

¹¹ 11 . Λ. Μαργαρίτης, Ο Νέος ΚΠΔ, Ερμηνεία κατ' άρθρο, 2020, τόμος 1ος, 657.

¹² 12 . Η παρ. 6 του άρθρου 111 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (ν. 4620/2019, ΦΕΚ Α' 96) τροποποιείται με το άρθρο 99 παρ. 1 ν. 5003/2022 με την προσθήκη των δημάρχων και των περιφερειάρχων στα άτομα που υπάγονται στην ιδιάζουσα δωσιδικία για πλημμελήματα που τέλεσαν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους και διαμορφώνεται ως εξής: «6. Τα κακουργήματα αρμοδιότητας του μονομελούς εφετείου και τα πλημμελήματα των δικαστών πολιτικής, ποινικής και διοικητικής δικαιοσύνης και εισαγγελέων, συμπεριλαμβανομένων των παρέδρων, των ειρηνοδικών, ειδικών παισιματοδικών, των μελών του Συμβουλίου της Επικρατείας, των παρέδρων, εισηγητών και δοκίμων εισηγητών του, των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου, των παρέδρων, εισηγητών και δοκίμων εισηγητών του, του γενικού επιτρόπου, επιτρόπων και αντεπιτρόπων που υπηρετούν σε αυτό, του γενικού επιτρόπου, επιτρόπων και αντεπιτρόπων επικρατείας στα τακτικά διοικητικά δικαστήρια, των δικηγόρων και των μελών του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, καθώς και τα πλημμελήματα που τέλεσαν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους οι δήμαρχοι και οι περιφερειάρχες.». Κατά την παρ. 2 του άρθρου 99 του ν. 5003/2022 (ΦΕΚ Α' 230): Οι υποθέσεις που αφορούν τους δημάρχους και τους περιφερειάρχες της παρ. 1 και για τις οποίες μέχρι την έναρξη ισχύος του παρόντος έχει γίνει επίδοση κλητηρίου θεσπίσματος ή κλήσης σε κατηγορούμενο, εκδικάζονται από το δικαστήριο στο οποίο έχουν εισαχθεί.

¹³ 13 . <https://eisap.gr/εγκύκλιος-3-2022/>

¹⁴ 14 . «8.α) Τα αδικήματα του παρόντος άρθρου διώκονται αυτεπαγγέλτως. Καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο είναι το Τριμελές Πλημμελειοδικείο του τόπου τέλεσής τους. Για την εκδίκαση των αδικημάτων του παρόντος άρθρου εφαρμόζεται υποχρεωτικά η διαδικασία των άρθρων 418 επ. Κ.Π.Δ.. Σε κάθε περίπτωση αναβολής της εκδίκασης, είτε εντός του πλαισίου της αυτόφωρης διαδικασίας είτε μετά από παραπομπή στην τακτική διαδικασία κατ' άρθρο 426 Κ.Π.Δ., επιβάλλονται υποχρεωτικά περιοριστικοί όροι και ιδίως οι περιοριστικοί όροι που περιέχονται στην παρ. 2 του άρθρου 41Η, αν δεν έχουν ήδη επιβληθεί σύμφωνα με τη παρ. 1 του άρθρου 41Η ή, κατά την κρίση του δικαστηρίου, συντρέχει λόγος συμπλήρωσης των επιβληθέντων περιοριστικών όρων. Σε κάθε περίπτωση τα αδικήματα του παρόντος άρθρου εκδικάζονται εντός τριάντα (30) ημερών. β) Η προθεσμία για την άσκηση έφεσης κατά της καταδικαστικής απόφασης και η άσκηση εφέσεως δεν αναστέλλουν την εκτέλεσή τους. Η παρεπόμενη ποινή, που επιβλήθηκε κατά την παρ. 7, ουδέποτε αναστέλλεται. Η τυχόν ασκηθείσα έφεση προσδιορίζεται προς εκδίκαση στον απόλυτα αναγκαίο χρόνο. γ) Ο εισαγγελέας, με διάταξη που εκδίδει πριν από την παραγγελία για την απόλυση του κατηγορουμένου, εντέλλεται προς την αστυνομική αρχή του τόπου κατοικίας ή διαμονής του την εκτέλεση της παρεπόμενης ποινής, μνημονεύοντας τη διάρκεια της ή, εάν έχει ήδη εκτιθεί τμήμα της, το υπόλοιπό της. Ο κατηγορούμενος πριν απολυθεί λαμβάνει γνώση του περιεχομένου της διάταξης.» (Όπως η παρ. 8 τροποποιήθηκε με το άρθρο 4 παρ. 7 Ν 4908/2022, ΦΕΚ Α' 52/11.3.2022).

¹⁵ 15 . Βλ. Λ. Μαργαρίτη, Ο Νέος ΚΠΔ, Ερμηνεία κατ' άρθρο, 2020, τόμος 1ος, σελ. 595 επ. (ερμηνεία αρ. 118 ΚΠΔ σε συνδυασμό διάταξης αρ. 590 παρ. 2 ΚΠΔ).